

har i de Tilfælde, hvor jeg som Dommer har haft Valget mellem at anvende legemlig Straf og Frihedsstraffe, troet at kunne nøjes med de sidste. For øvrigt vil den legemlige Straf, her er Tale om, i det aldeles overvejende Antal Tilfælde — saa vidt jeg kan se — blive fuldbyrdet i Forbedringshuset. Der er det med enkelte Undtagelser, at de Personer skulle hen, som denne Straf skal ramme. Men Spørgsmaalet om Fuldbyrdelsen der — der er jo allerede Lovhjemmel for saadan Straf paa Personer, som have begaaet disciplinære Forseelser — over for Personer, som have begaaet grove og gentagne Voldshandlinger, er formodentlig et Spørgsmaal, som ikke egner sig til at sætte Følelserne stærkt i Bevægelse. Jeg skal i denne Henseende gøre opmærksom paa, at Justitsministeren, der altsaa paa det Punkt, som § 2 omhandler, er en Tilhænger af Legemsstraf, er det i langt ringere Grad, naar Talen er om Disciplinærstraf. Det er sikkert ikke sket uden Justitsministerens Medvirken, at Anvendelse af Legemsstraf som Disciplinærstraf i Forbedringshuset Vridsløselille er langt ringere nu end før Systemskiftet.

Saa nævnes der Europas Dom. Hvorledes vil den blive, hvis vi gaa til Vedtagelsen af dette Lovforslag? Man kan vist i det væsentlige sige, at den vil blive ingen Ting. Hvorledes var den Dom, der gik igennem Danmark og andre pæne Lande, da man i 1863 i England skred til at anvende Legemsstraf for visse Forbrydelser? Jeg antager, at dette ikke efterlod nogen Bevægelse i den europæiske Opinion. Der er kun enkelte, der følge med paa dette Omraade, og det er Kriminalisterne. Hvad ville Kriminalisterne uden for Danmark sige, hvis dette Lovforslag blev ophøjet til Lov væsentlig i den Form, hvori det her foreligger? Jeg kan ikke se rettere, end at de ville sige, at Danmarks Plads i Rangforordningen med Hensyn til Strafarten er forbedret ved Indførelse af de betingede Straffedomme, noget, som man har haft i adskillige andre civiliserede Lande, men hidtil ikke her. Det maa give et Plus for os i de europæiske Kriminalisters Opinion. Vi gaa til at flytte den kriminelle Lavalder op fra 10 til 14 Aar og komme derved i første Række blandt Europas Stater. Vi gaa til en betydelig Indskrænkning i Straf af Fængsel paa Vand og Brød. Denne Straf er, som jeg omtalte i mit Foredrag i Efteraaret, og som det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds har draget frem

gentagne Gange, en Straf, der maa sættes i Klasse med Legemsstraf. Jeg antydede den Gang, at hvis man nu enedes om Justitsministerens Forslag, var det ønskeligt, at man samtidig gjorde Indskrænkning i Fængselsstraffen paa Vand og Brød. Det er lykkedes i et Omfang, som jeg ikke den Gang turde haabe. Man vil altsaa paa de europæiske Kriminalisters Fortegnelse over, hvad vi have gjort her, faa tre Fremskridt: Indførelse af betingede Straffedomme, Hævelse af den kriminelle Lavalder fra 10 til 14 Aar og en betydelig Indskrænkning af Vand- og Brødstraffen. Som det fjerde kommer til, at man flytter Legemsstraffen fra Børn og unge Personer over paa grove og gentagende Voldsforbrydere. Jeg tillader mig at tro, at ogsaa dette i de europæiske Kriminalisters Øjne vil blive betragtet som et Fremskridt. Forholdet er nu det, at af civiliserede Stater inden for Europa have England og vi Legemsstraf, England anvender den for visse grovere Forbrydelser, og vi temmelig kritikløst for Børn og unge Mennesker. Saaledes vil det staa for Kriminalisten, for han ser paa Loven, som den foreligger. Det virkelige Forhold er, at Legemsstraffen i dette Øjeblik kun anvendes i lidet Omfang paa Børn, men fremdeles paa unge Mennesker mellem 15 og 18 Aar. Den europæiske Kriminalist vil da sige, at der her er sket et betydeligt Fremskridt, og maaske vil han undre sig over, at vi samtidig med disse Fremskridt ville gaa til noget, der i hans Øjne er et Tilbageskridt. Men i det hele taget vil han ikke kunne tillægge Loven nogen anden Karakter end Karakteren af et betydeligt Fremskridt. Hvem det i denne Sag er om at gøre, at vi skulle vise os fra en pæn Side over for Europa, kunne altsaa føle sig fuldstændig beroligede.

Saa taler man her om Dommernes Følelser. Jeg var blandt dem, som ønskede, at man skulde foranledige en udtrykkelig Udtalelse fra den danske Dommestand om dens Syn paa denne Sag. Det mente man fra Justitsministeriets Side, at man af konstitutionelle Grunde ikke burde gaa med til. Jeg taler i dette Øjeblik paa mine egne Vegne, naar jeg siger, at jeg ikke finder disse Grunde fyldestgørende. Imidlertid bøjede Udvalget sig for dette og var nødt til at gøre det. Men har man da ikke nogen Maalestok for, hvad der er de danske Dommernes Mening om Legemsstraf? Jo, man har Udtalelser fra enkelte Dommere paa Kriminalistmødet. Men, mine Herrer, vi have meget mere, vi have Kendsgerninger, vi have den Kends-